

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Μιά παράξενη, για τήν εποχή της, σκηνή. Ένας άνδρας, ο Χριστός, συζητᾶ μέ μία γυναίκα δίπλα σε ένα πηγάδι. Σήμερα βεβαίως αὐτό δέν προξενεῖ καμιά ἐντύπωση. Τότε ὅμως; Στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ τά πράγματα ἦσαν τελείως διαφορετικά. Πρῶτον κανεῖς δέν καταδεχόταν νά μιλήσει μέ γυναίκα, ἀφοῦ αὐτή θεωροῦνταν πολύ κατώτερη ἀπό τόν ἄνδρα. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ ἐκπληξη τῶν μαθητῶν οἱ ὁποῖοι, ὅταν εἶδαν τή σκηνή, “ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει”. Δεύτερον ὁ ἄνδρας, ὁ Κύριός μας, ἦταν Ἰουδαῖος καί ἡ γυναίκα Σαμαρείτιδα. Τούς δύο αὐτούς λαούς χώριζε χάσμα μέγα. Μίσος ἀβυσσαλέο τοῦ ἑνός γιά τόν ἄλλον. Οἱ λόγοι; θρησκευτικοί. Οἱ Σαμαρεῖτες εἶχαν ἀναμίξει ἐθνικά στοιχεῖα στήν πίστη τους, χάνοντας τό νόημα τῆς ἀληθινῆς λατρείας. Τρίτον ἡ γυναίκα αὐτή δέν εἶχε καλή φήμη στήν περιοχή, ἀφοῦ, ὅπως στή συνέχεια ὁ Χριστός ἀποκάλυψε “πέντε γάρ ἄνδρας ἔσχες, καί νῦν ὄν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ”.

Ἐμᾶς ὅμως τούς χριστιανούς δέν μᾶς ἐκπλήσσει καθόλου τό γεγονός αὐτό, ἡ συνομιλία αὐτή. Ξέρουμε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐνανθρώπησε γιά νά θεώσει ἐμᾶς. Προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση γιά νά τήν ἀγιάσει, νά τήν θεραπεύσει ἀπό τήν ἁμαρτία καί νά τή στολίσει ὡς νύμφη μέ τίς δωρεές καί τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ὄχι μόνο αὐτό. Ἀλλά μέ τήν Ἀνάληψή Του τήν ἀνέβασε στούς οὐρανοῦς καί τήν ἔκανε συμπάρεδρο τῆς Θεότητος, τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀλλά ἄς ἐπανέλθουμε στήν τόσο πλούσια σέ νοήματα σημερινή εὐαγγελική περικοπή. Σέ τρία σημεία θά σταθοῦμε.

1. Στήν παγκοσμιότητα τοῦ μηνύματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπευθύνεται σέ κάθε ἄνθρωπο. Ἀφορᾶ ἄμεσα ὅλους μας. Κανένας λαός δέν μπορεῖ νά διεκδικήσει γιά τόν ἑαυτό τοῦ τήν ἀποκλειστικότητα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως καί κανένας ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά κρατήσει μόνο γιά τόν ἑαυτό του τό εὐαγγελικό μήνυμα. Ὅλοι ἔχουμε ἀποστολή νά γίνουμε μάρτυρες καί κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου στά πέρατα τῆς γῆς. Δεῖτε τί λέει ὁ Κύριός μας στό τέλος τῆς σημερινῆς περικοπῆς. “ἰδοὺ λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καί θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη”. Καί τόν θερισμό αὐτό, θά τόν κάνουμε ἐμεῖς, οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἄνθρωποι πάντα ἦταν καί εἶναι ἔτοιμοι νά δεχθοῦν τό Χριστό, ἀκόμα καί ἐάν δέν τό ξέρουν ἢ δέν τό ἀποδέχονται. Ἡ ψυχή μας εἶναι φύσει χριστιανική, ὅπως εἰπώθηκε. Ὅμως κάποιος πρέπει νά τούς βοηθήσει. Νά τούς Τόν δείξει. Πῶς; Μέ λόγους καί ἔργα. Ὁ κάθε βαπτισμένος χριστιανός εἶναι καί ἕνας ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι, πρέπει νά εἶναι, ἕνα ζωντανό εὐαγγέλιο τό ὁποῖο προσφέρεται στήν ἀνθρωπότητα.

2. Τά κριτήρια μέ τά ὁποῖα ὁ Θεός κρίνει τούς ἀνθρώπους. Σέ

ὄλο τό Εὐαγγέλιο βλέπουμε τό Χριστό νά πλησιάζει τούς ἀπλούς, καθημερινούς ἀνθρώπους, χωρίς νά ἀποφεύγει κάποιους πού οἱ ἄλλοι θεωροῦσαν ἁμαρτωλούς, καί τούς εἶχαν στό περιθώριο τῆς κοινωνίας. Δεῖτε. Πόρνες, τελῶνες, Ρωμαῖοι, Σαμαρεῖτες, Χαναναῖα, ἀποτελοῦν τό ἀντικείμενο τῆς φροντίδας Του. Τόν πλησιάζουν ἄφοβα καί ζητοῦν τό ἔλεός Του. Γιατί νοιώθουν σέ Αὐτόν κάτι ἄλλο. Αἰσθάνονται ὅτι τούς ἀγαπᾷ, ὅτι νοιάζεται, ὅτι πονᾷ γι' αὐτούς. Καί δέν διαψεύδονται. Ὁ Χριστός τούς δέχεται ἀδιακρίτως, τούς παρηγορεῖ, τούς συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες τους, τούς θεραπεύει ἀπό τίς ἀρρώστιες καί τά πάθη τους. Ἔτσι ἀπλά. Χωρίς ἀνταλλάγματα, χωρίς μεγάλα λόγια. Ὅπως περιποιεῖται ἡ μητέρα τό χτυπημένο πόδι τοῦ παιδιοῦ της. Συζητᾷ μαζί τους, τούς παρουσιάζει τίς ἀλήθειές Του μέ τρόπο ἀπλό, μέ λόγια καί εἰκόνες ἀπό τήν καθημερινή ζωή τους. Καί ὁ λαός χαίρεται. Βρίσκει στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τόν Ποιμένα τόν καλό, πού τόν ὁδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στά χλοερὰ λιβάδια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Στίς πηγές πού ἀναβλύζουν ἄφθονο τό νερό τῆς Θείας Χάρης.

3. Τό τρίτο σημεῖο στό ὁποῖο θά ἐστιάσουμε εἶναι ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τό ἐρώτημα πού ἡ Σαμαρεῖτιδα θέτει στό Χριστό: “πού πρέπει νά λατρεύεται ὁ Θεός; Στό ὄρος Γαριζεῖν ἢ στά Ἱεροσόλυμα;”. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι σαφής καί κατηγορηματική: “ἔρχεται ὥρα, καί νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατήρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν”.

Τί σημαίνουν αὐτοὶ οἱ λόγοι; Πρῶτον ὁ Χριστός φανερώνει τήν τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ. Ἡ λατρεία ἀπευθύνεται πρὸς τόν Θεό Πατέρα, διά τοῦ Υἱοῦ Του (ἐν ἀληθείᾳ, ἀφοῦ ὁ Χριστός αὐτοπροσδιορίζεται ὡς ἡ Ἀλήθεια) καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Δεύτερον, ἡ λατρεία πιά εἶναι πνευματική. Καταργοῦνται οἱ αἱματηρές θυσίες. Στόν ἄυλο Θεό, θά προσφέρουν λατρεία καί προσκύνηση οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἀληθινοὶ προσκυνητές μέ τρόπο πνευματικό, θεοπρεπῆ καί θεοτερπῆ. Ποιοὶ ὅμως εἶναι οἱ ἀληθινοὶ προσκυνητές; Αὐτοὶ πού πίστεψαν στό Εὐαγγέλιο καί δέχτηκαν τό Χριστό ὡς τόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, ὡς τόν προσωπικό τους Θεό καί Σωτήρα.

Ἀδελφοί μου. Ἐρανισθήκαμε κάποια ἀπό τά πολλά πνευματικά στοιχεῖα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς καί ἐν συντομία πολλή τά παραθέσαμε στήν ἀγάπη μας. Εἶθε ὅσα εἶπαμε νά γίνουν ἀφορμή νά στραφοῦμε πρὸς τό εὐαγγελικό κείμενο καί ὡς ἄριστοι ἀλιεῖς, μέ τήν ἀπόχη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νά ἀλιεύσουμε πολύ περισσότερα, πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ὄφελος δικό μας. Ἀμήν.

π. Δημήτριος Καπρινώτης
ἐφημέριος Ἀγ. Σεραφεῖμ
καί Ἀγ. Δώδεκα Ἀποστόλων